Wychodzi raz w tygodniu.
Opłata pocztowa uiszczona gotówką.
ROK XX
Kraków, dnia 26-go czerwca 1937
Numer 24.

PRZEGLĄD KUPIECKI

sw. Anny 12.

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Reklama jest dźwignią handlu!

Zmiana kosztów egzekucji

Nowe koszty upomnienia.

Z dniem 1 lipca br. wchodzi w życie nowe rozporządzenie Rady Ministrów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych. Poniżej podajemy tabelę nowych opłat egzekucyjnych i opłat za upomnienia, jakie rozporządzenie to wprowadza.

Tabela opłat w egzekucyjnym postępowaniu administracyjnym

Należytość w złotych		Opłaty egzekucyjne w złotych				
		za pobranie przez organ egzekucyjny na miejscu u zobowiązanego należności lub jej części	za przybycie organu egzekucyjnego na miejsce do zobowiązanego w celu dokonania zajęcia i stwierdzenia niemożności przeprowadzenia lub bezskuteczności egzekucji (§ 58 ust. I lit. a, b i c)	za zajęcie ruchomości albo wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych	za rozpisanie licytacji lub zarządzenie sprzedaży w inny sposób (§ 80)	za przeprowadzenie licytacji lub sprzedaży w inny sposób (§ 80)
ponad	do	0,25	0,50	0,50	0,25	0,50
	5	0.50	0,50	1	0,50	1
5	20	1	1	1,50	0,75	1
20	50	1,50	1	2,50	1	1,50
50	100	2	1,50	3,75	1	2,25
100	150	2,50	2	5	1	3
150	200	3	2,50	6,25	1	3,75
200	250	3,50	3	7,50	1	4,50
250	300	4	3,50	8,75	1,50	5,25
300	350	4,75	4	10	1,50	6
350	400	5,50	4,50	11,25	1,50	6,75
400	450	6,25	5	12,50	1,50	7,50
450	500	7,50	6	15	1,50	9
500	600	8,75	7	17,50	3	10.50
600	700	10	8	20	3	12
700	800	11,25	9	22,50	3	13,50
800	900	12,50	10	25	3	15
900	1.000	15		30	3	18
1.000	1.200	17	od sum ponad 1000 zł opłata wynosi zawsze 10 zł.	35	4,20	21
1.200	1.400	20		40	4,20	24
1.400	1.600	22		45	5,40	27
1.600	1.800	25		50	5,40	30
1.800	2.000	27		55	6,60	33
2.000	2.200	30		60	6,60	36
2.200	2.400	32		66	7,80	39
2.400	2.600	35		70	7,80	42
2.600	2.800	37		75	9	45
2.800	3.000	40		80	9	48
3.000	3.200	42		85	10,20	51
3.200	3.400	45		90	10,20	54
3.400	3.600	47		95	11,40	57
3.600	3.800	50		100	11,40	60
3.800	4.000	56		112	13,50	67
4.000	4.500	62		125	15	75
4.500	5.000	69		137	15	82
5.000	5.500	75		150	18	90
5.500	6.000	81		162	18	97
6.000	6.500	87		175	21	105
6.500	7.000	94		187	21	112
7.000	7.500	100		200	24	120
7.500	8.000	106		212	24	127
8.000	8.500	112		225	27	135
8.500	9.000	119		237	27	142
9.000	9.500	125		250	30	150
9.500	10.000	137		275	30	165
10.000	11.000	150		300	36	180
11.000	12.000	162		325	36	195
12.000	13.000	175		350	42	210
13.000	14.000	187		375	42	225
14.000	15.000	200		400	48	240
15.000	16.000	212		425	48	255
16.000	17.000	225		450	54	270
17.000	18.000	237		475	54	285
18.000	19.000	250		500	60	300
19.000	20.000	275		550	60	330
20.000	22.000	300		600	72	360
22.000	24.000	325		650	72	390
24.000	26.000	350		700	84	420
26.000	28.000	375		750	84	450
28.000	30.000	400		800	96	480
30.000	32.000	425		850	96	510
32.000	34.000	450		900	108	540
34.000	36.000	475		950	108	570
36.000	38.000	500		1.000	120	600
38.000	40.000			1.050	120	630
40.000	42.000	od sum ponad 40.000 zł opłata wynosi zawsze 500 zł.		1.100	132	660
42.000	44.000			1.150	132	690
44.000	46.000			1.200	150	720
46.000	48.000			1.250	150	750
48.000	50.000			1.375	150	825
50.000	55.000			1.500	180	900
55.000	60.000			1.625	180	975
60.000	65.000			1.750	210	1.050
65.000	70.000			1.875	210	1.125
70.000	75.000			2.000	240	1.200
75.000	80.000			2.125	240	1.275
80.000	85.000			2.250	270	1.350
85.000	90.000			2 375	270	1.425
90.000	95.000			2.500	300	1.500
95.000	100.000					
				od sum ponad 100.000 zł. opłata wynosi zawsze 2 500 zł.	od sum ponad 100.000 zł. opłata wynosi zawsze 300 zł.	od sum ponad 100.000 zł. pobiera się nadto po 15 zł. od każdego pełnego tysiąca ponad 100.000 zł.

Tabela kosztów upomnienia

Należności w złotych			Koszty upomnienia w złotych
Ponad		do	
		5	0,25
5	—	20	0,50
20	—	50	0,75
50	—	300	1,—
300	—	600	1,50
600	—	1.000	3,—
1.000	—	1.500	4,50
1.500	—	2.000	6,—
2.000	—	2.500	7,50
2.500	—	3.000	9,—
3.000	—	4.000	12,—
4.000	—	5.000	15,—

od sum powyżej 5.000 zł. opłata wynosi zawsze 20 zł.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XX. Kraków, dnia 26 czerwca 1937 Nr. 24.

Cena abonamentu:
Abonament kwartalny 4 zł
" półroczny 8 zł
" roczny 16 zł

Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.

Redakcja i administr. Kraków, Grodzka 40. Telefon Nr. 132-67

Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:
Wiersz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na 1 str. okładki 60 groszy
Wiersz milim. 1 szp. w tekście 60 groszy
Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100
Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230
Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Echa tygodnia.

W ostatnim numerze „Polski Gospodarczej" ukazał się artykuł p. K. Sokołowskiego p. t. „Spółdzielczość a handel prywatny". Gdyby artykuł ten ukazał się w innym czasopiśmie nie zasługiwałby on na bliższą uwagę. Ot — jeszcze jedna nie bardzo udolnie skonstruowana napaść na handel. Ale chodzi o czasopismo oficjalne, wydawane, jak czytamy w nagłówku, „przy poparciu Min. Przemysłu i Handlu oraz ministerstw: Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Komunikacji, Poczt i Telegrafów". Artykuł nie jest zaopatrzony żadną wzmianką objaśniającą, że redakcja nie ponosi zań odpowiedzialności. Można zatem bez obawy o przesadę lub złośliwość przyjąć, że tezy, wysuwane przez autora są całkowicie podzielane przez redakcję czasopisma.

Wynikałoby z tego, że jednak praktyka codzienna idzie u nas swoją drogą, a oświadczenia miarodajnych przedstawicieli rządu — swoją drogą. Bo rząd, szczególnie w ostatnich czasach, gdy spostrzegł się, że można dokuczyć kupiectwu żydowskiemu nie koniecznie przez zrujnowanie całego handlu, ale przez ograniczenie się wyłącznie na odcinku handlu żydowskiego, nagle dostrzegł w handlu wielkie walory ogólno-gospodarcze, a także polityczne i społeczne. W ostatnich czasach więc było nam na ogół oszczędzone widowisko, jakiego świadkami byliśmy w ubiegłych latach, kiedy to handel nietylko nie znajdywał zrozumienia w kołach rządowych, ale wręcz sam Minister Przemysłu i Handlu, nie bacząc na to, że z tytułu urzędu swego winien patronować handlowi i otaczać go opieką — nie cofał się przed rzucaniem najbardziej obraźliwych gromów na handel.

O cóż chodzi p. Sokołowskiemu?

Chodzi mu o to, że handel w swym działaniu gospodarczym nastawiony jest wyłącznie na osiągnięcie zysku, podczas gdy spółdzielczości przyświecają wyłącznie cele społeczne lub ogólno-narodowe. Wynikałby z tego znów wniosek, że osiąganie zysku uważane jest przez p. Sokołowskiego za rzecz godną potępienia, natomiast praca wyłącznie ideowa bez myśli o rentowności winnaby uchodzić za szczyt mądrości ekonomiczno-politycznej. Nowym, w tym sformułowaniu obrony spółdzielczości przez p. Sokołowskiego, jest to, że zostało to wypowiedziane expressis verbis, podczas gdy nasza kochana biurokracja pogląd ten u bardzo szerokim zakresie realizuje, choć oficjalnie głosi co innego w praktyce codziennej. Zarabianie jest u nas mimo wszystkich oświadczeń ciągle pod pręgierzem. Na kupca, który utworzył swe przedsiębiorstwo wyłącznie pod kątem osiągnięcia możliwie największych zysków, patrzy się u nas ciągle jak na przestępcę, który pasożytuje na organizmie gospodarczym kraju. Główni szermierze tej nienawiści do kupca — to warstwy biurokracji, która gardłując zawzięcie o ideałach i walcząc z kupcem dla tego, że ten chce zarabiać sama nie chce ani na chwilę zrezygnować ze swych żarłocznych apetytów i nie pomyśli nad tym np. że i ona przecie pracuje dla osiągnięcia zysku. Czymże bowiem są pobory urzędnicze, jeżeli nie zyskiem, za jaki urzędnik sprzedaje państwu swe usługi, tak samo, jak kupiec stara się sprzedać nabyty towar za możliwie najkorzystniejszą cenę? Jeżeli kupiec może osiągnąć za towar wyższą cenę i zdobyć tym samym wyższy zysk, to byłby chyba elementem agospodarczym, gdyby z możności tej nie skorzystał. Urzędnik, który sprzedaje państwu swe usługi też napewno nigdy nie omija sposobności, aby uzyskać podwyżkę swych poborów urzędniczych i nigdy nie próbuje perswadować swym władzom zwierzchnim. „nie przyjmuję podwyżki pensji, ponieważ usługi moje są mniej warte dla państwa, aniżeli wynosi pensja, którą państwo pragnie mi zaofiarować".

Pewnym jest, że walka z pędem do zarobkowania i bogacenia się, to jest walka z przyrostem kapitałów w Polsce, bez którego trudno jest wogóle pomyśleć o znalezieniu możliwości zatrudnienia przyrostu ludności, przynoszącego krajowi pół miliona rocznie nowych żołądków do nakarmienia i pół miliona nowych rąk, wyciągających się po pracę. Bez przyrostu kapitałów nie osiągniemy rozwoju gospodarczego i uwarunkowanego nim rozwoju politycznego. Przez bogacenie się jednostki bogaci się ogół, przez utrudnianie gromadzenia zysków przez jednostki utrudnia się narastanie kapitalizacji w Polsce. Kto tych rzeczy nie rozumie nie powinien być dopuszczony do wpływania na tok polityki gospodarczej w państwie. Kto te rzeczy rozumie, a mimo to wyciąga przeciwne wnioski praktyczne — jest świadomym szkodnikiem interesów gospodarczych kraju.

Pan Sokołowski zarzuca ponadto handlowi, że ten działa na niekorzyść gospodarstwa narodowego. Zarzut swój popiera dość dziwnymi przykładami historycznymi. Kupcy duńscy np. wywozili masło do Anglii via Hamburg a nie bezpośrednio. Tak samo postępowali handlarzt nitrogaci-

zna i bydłem rogatym w Niemczech, gdzie zysk kupca kojarzył się z lichym zarobkiem producentów żywca i z małą satysfakcją tak co do cen, jak i co do jakości ze strony konsumentów mięsa.

Nie negujemy, że zysk nie zawsze idzie w parze z interesami gospodarstwa społecznego. Po największej części jednak pokrywa się z jego interesami. Gdybyśmy jednak chcieli metodę porównawczą p. Sokołowskiego rozciągnąć na inne ważne gałęzie gospodarstwa społecznego to przekonalibyśmy się, że także przemysł i rolnictwo często przez swe interesy szkodzi państwu. Komunizm jest największym wrogiem państwa polskiego. A jednak nikomu nie wpadnie na myśl kwestionować celowości i słuszności wywozu polskiego żelaza i polskich maszyn do Rosji sowieckiej, która jest przecież centralnym ogniskiem, skąd promieniuje działalność komunistyczna na cały świat a w szczególności na Polskę jako na kraj sąsiedzki. Możnaby z równym powodzeniem argumentować, że ponieważ przemysł polski dostarcza maszyn i żelaza do Rosji sowieckiej, to tym samym przyczynia się do rozwoju gospodarczego i do wzrostu potęgi tego kraju, a zatem wzmacnia bazę propagandy komunistycznej. A jednak wywóz wytworów przemysłu polskiego do Rosji sowieckiej korzystał i korzysta nadal ze specjalnych przywilejów w formie premij eksportowych, ulg kolejowych i podatkowych etc.

Rolnictwo nasze wywoziło i wywozi nadal swe produkty do różnych krajów, o których powszechnie wiadomo, że nie pozostają w najlepszych stosunkach politycznych z Polską. W jednym i drugim wypadku interes wywozowy przemysłu i rolnictwa podyktowany był wyłącznie chęcią zysku, a nie chęcią okazania patriotyzmu, który tu raczej był narażony na szwank.

Argument — jak widać — ma dwa końce. Lepiej go nie tykać.

Jakie przedmioty zwolnione są od egzekucji?

W Dzienniku Ustaw Nr. 43 ogłoszone zostało rozporządzenie Rady Ministrów, zmieniające rozp. z 25 czerwca 1932 roku o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych. Zmiany, które w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów wprowadza nowela, polegają głównie na:

1) rozszerzeniu kompetencji urzędów skarbowych również na niektóre należności egzekwowane dotychczas poza władzami skarbowymi, 2) nałożeniu na wierzycieli obowiązku doręczania upomnień przed oddaniem aparatowi skarbowemu należności do egzekucji, 3) wprowadzeniu instytucji wierzycieli zastępczych oraz 4) obniżeniu opłat za czynności egzekucyjne od należności mniejszych, a pewnym podwyższeniu opłat od należności większych.

Rozszerzenie kompetencji urzędów skarbowych na niektóre należności egzekwowane dotychczas poza władzami skarbowymi ma na celu odciążenie dotychczasowych władz egzekucyjnych od kosztownej egzekucji wykonywanej we własnym zakresie oraz skierowanie egzekucji na jednolite tory.

Przeniesienie na wierzycieli obowiązku doręczania upomnień przed wszczęciem egzekucji przyczynić się ma do skrócenia czasu egzekucji oraz do zmniejszenia ilości nadsyłanych władzom skarbowym tytułów wykonawczych.

Do dalszego zmniejszenia ilości tych tytułów przyczynić się ma również wprowadzenie instytucyj wierzycieli zastępczych, którymi będą zarządy gmin wiejskich. Na mocy tego przepisu, każdy wierzyciel, którego należności dotyczące płatników, zamieszkałych w gminach wiejskich są egzekwowane przez aparat skarbowy, będzie miał prawo ułożenia się z zarządem gminy wiejskiej co do wystawienia w jego imieniu tytułów wykonawczych na dojrzałe do egzekucji należności tych płatników. Równocześnie zarządy gmin upoważnione są do wystawiania jednego łącznego upomnienia i jednego tytułu wykonawczego na należno'ci kilku wierzycieli.

Z ważniejszych postanowień nowego rozporządzenia cytujemy nast.:

Egzekucje wszczyna się na wniosek wierzyciela, skierowany do właściwego urzędu skarbowego. Przed skierowaniem wniosku egzekucyjnego do urzędu skarbowego, wierzyciel powinien wysłać zobowiązanemu pisemne upomnienie z zagrożeniem wdrożenia kroków egzekucyjnych przez właściwą władzę, jeżeli zobowiązany w terminie 14 dni od doręczenia upomnienia, nie wpłaci wierzycielowi poszukiwanej należności. Jedno upomnienie może obejmować kilka różnych należności wierzyciela, poszukiwanych u tego samego zobowiązanego.

We wniosku egzekucyjnym, do którego należy dołączyć tytuł wykonawczy wraz z odpisem oraz dowód doręczenia upomnienia, wierzyciel winien wskazać imię, nazwisko i adres zobowiązanego, należność

poszukiwaną i sposób egzekucji oraz zaznaczyć, że tytuł wykonawczy dojrzał do egzekucji.

Przy zajęciu ruchomości, wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych, doręcza się zobowiązanemu zarządzenie egzekucyjne, łącznie z odpisem tytułu wykonawczego.

Egzekucja nie zostanie wdrożona bądź też wdrożona już zostanie umorzona: a) jeżeli egzekucja nie należy do urzędu skarbowego, b) na wniosek wierzyciela, c) jeżeli ostatecznym orzeczeniem tytuł wykonawczy został pozbawiony skutków prawnych, d) jeżeli egzekucja ze względu na przedmiot do którego została skierowana lub na osobę przeciw której została skierowana, jest niedopuszczalna, e) jeżeli jest oczywiste, że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych, f) jeżeli egzekucja została zawieszona na wniosek wierzyciela na czas nieograniczony a wierzyciel nie zażądał jej podjęcia przed upływem roku od daty wniosku lub też nie określił w tym terminie daty, do której egzekucja ma być zawieszona.

Osoba trzecia, roszcząca sobie jakiekolwiek prawo do zajętego majątku lub jego części, powinna przed wytoczeniem powództwa przeciw wierzycielowi i zobowiązanemu o zwolnienie spod egzekucji, zgłosić urzędowi skarbowemu pisemne żądanie zwolnienia, przedstawiając wszystkie zarzuty, które ma zamiar podnieść w powództwie ze wskazaniem środków dowodowych. Decyzja urzędu skarbowego powinna zapaść w ciągu miesiąca. Urząd skarbowy zawiesi egzekucję na zajętym majątku lub jego części, co do którego zgłoszono odpowiadające powyższym przepisom żądanie zwolnienia spod egzekucji, do czasu wydania decyzji, o której wyżej mowa, chyba, że przedmiot ten ulega szybkiemu zepsuciu.

Zwolnione od egzekucji są:

a) sprzęty domowe, pościel, bielizna i ubranie codzienne niezbędne dla zobowiązanego i członków jego rodziny;

b) przedmioty używane z powodu ułomności przez zobowiązanego i jego rodzinę;

c) zapasy żywności i opału, niezbędne dla zobowiązanego, jego rodziny i jego służby na okres jednego miesiąca;

d) dojna krowa, albo dwie kozy lub trzy owce, albo jedna świnia wraz z zapasem paszy i ściółki aż do czasu najbliższych zbiorów, o ile te zwierzęta są niezbędne dla wyżywienia zobowiązanego, jego rodziny i jego służby;

e) przedmioty i surowce niezbędne do osobistego zarobkowania zobowiązanego, pracującego ręcznie;

f) przedmioty niezbędne do pełnienia służby lub wykonywania zawodu oraz przyzwoite ubranie zobowiązanego pracującego umysłowo;

g) u zobowiązanego, który pobiera periodyczne wynagrodzenie z tytułu stosunku służbowego prawno-publicznego, lub z tytułu umowy o pracę — pieniądze w kwocie odpowiadającej części wynagrodzenia za czas do najbliższego termin wypłaty;

h) u zobowiązanego który nie otrzymuje stałego wynagrodzenia za pracę — pieniądze niezbędne dla niego i jego rodziny na utrzymanie przez jeden tydzień;

i) przedmioty, dane zobowiązanemu celem poratowania jego i jego rodziny w razie klęski z powodu nadzwyczajnych wypadków, choroby lub śmierci, oraz zasiłki i wsparcia udzielone w takich przypadkach, o ile przedmioty te lub fundusze dla tych celów są mu jeszcze potrzebne;

j) ordery honorowe, obrączki ślubne, listy, papiery familijne lub inne papiery osobiste zobowiązanego oraz jego księgi rachunkowe;

l) przedmioty codziennego użytku, potrzebne zobowiązanemu, które mogą być sprzedane tylko za bezcen, a dla zobowiązanego mają znaczną wartość użytkową;

m) przedmioty, które mają służyć do pochowania zmarłego członka rodziny;

n) przedmioty służbie Bożej poświęcone;

o) bydło, trzoda chlewna i owce zapisane do ksiąg gospodarczych zwierząt zarodowych oraz konie zapisane do ksiąg stadnych i do ksiąg ogierów i klaczy zarodowych.

Urząd Skarbowy może żądać od wierzyciela zaliczki na pokrycie przewidywanych wydatków egzekucyjnych oraz zawiesić dalsze kroki egzekucyjne do czasu otrzymania żądanej zaliczki, wspólne wydatki poniesione w związku z egzekucją u dwu lub więcej zobowiązanych, rozdziela się pomiędzy wszelkich zobowiązanych, mając na uwadze szczególne okoliczności każdego poszczególnego przypadku.

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 13 maja 1937 r. w sprawie przepisów sanitarnych dla publicznych miejsc spożycia.

Ważne specjalnie dla restauracyj, jadłodajni, kawiarni i cukierni

Na podstawie art. 11 ust. (1) lit. e) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198) zarządzam co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia niniejszego mają zastosowanie do restauracyj, jadłodajni, kawiarni, cukierni i innych zakładów, w których podaje się środki żywności celem spożycia ich na miejscu.

§ 2. (1) Lokale zakładów wymienionych w § 1 powinny być widne, suche i dostatecznie obszerne; zarówno same lokale jak i znajdujące się w nich urządzenia powinny być stale utrzymane we wzorowej czystości. Lokale zakładów nie mogą łączyć się bezpośrednio z lokalami mieszkalnymi.

(2) Pomieszczenia przeznaczone dla gości powinny być dokładnie przewietrzane codziennie po zamknięciu zakładu i przed jego otwarciem; w czasie, gdy zakład jest czynny, wymiana powietrza powinna odbywać się drogą sztucznej wentylacji, a jeśli na to pozwala ciepłota zewnętrzna, również przez otwieranie okien, tak aby powietrze stałe było czyste.

(3) W porze chłodnej pomieszczenia, w których przebywają goście i pracownicy, powinny być ogrzewane.

(4) Nie wolno wprowadzać psów do pomieszczeń, w których przyrządza się lub przechowuje środki żywności.

§ 3. (1) W każdym zakładzie wymienionym w § 1 powinny znajdować się: dostępna dla gości umywalnia z bieżącą wodą wraz z mydłem i czystym ręcznikiem lub urządzeniem do osuszania rąk, spłuwaczki wodne, codziennie opróżniane i myte, wieszadła na wierzchnią odzież oraz wycieraczki do obuwia.

(2) W każdym zakładzie lub w jego pobliżu powinny znajdować się czysto utrzymane ustępy dla użytku gości i pracowników; nie mogą one być w sąsiedztwie kuchni.

§ 4. Jeśli szczególny rodzaj wykończenia pomieszczeń przeznaczonych dla gości nie stoi temu na przeszkodzie, powinny być one do wysokości 1½ m. pomalowane farbą olejną lub wyłożone materiałem dającym się łatwo myć (płytki terrakotowe, kafle itp.); ściany i sufity powinny być często oczyszczane i odkurzane. Podłogi powinny być szczelne.

§ 5. Stoły do spożywania powinny być stale czyste, a jeśli nie są sporządzone z materiału łatwo zmywalnego lub nim wyłożone (szkło, marmur, linoleum, cerata itp.), nakryte czystym obrusem lub zmienianą dla każdego gościa serwetą papierową. Naczynia do soli, pieprzu, musztardy itp., jeśli nie działają automatycznie, powinny być nakryte i zaopatrzone w łyżeczkę do nabierania.

§ 6. Naczynia kuchenne i nakrycia stołowe powinny być po każdym użyciu myte gorącą wodą i płukane w wodzie bieżącej; kufle i szklanki do piwa, kieliszki do wódki itp. powinny być po każdym użyciu co najmniej dokładnie opłukane w wodzie bieżącej w przyrządzie automatycznym. Ścierki używane do wycierania naczyń i nakryć stołowych powinny być zawsze czyste.

§ 7. Gotowe do spożycia potrawy, ciastka itp. ułożone na stołach bufetowych powinny być zabezpieczone przed owadami, dotykaniem przez publiczność i wszelkim w ogóle zanieczyszczeniem; wydawane mogą być tylko przez personel zakładu w ilości żądanej przez gościa przy użyciu czystych łyżek, widelców, szczypców itp. Zwracanie wydanych z bufetu potraw, ciastek itp. jest niedozwolone.

§ 8. (1) Kuchnie powinny być dostatecznie obszerne, widne, suche i należycie przewietrzane; powinny mieć jasne ściany, co najmniej do wysokości 2 m., malowane olejno lub wyłożone materiałem dającym się łatwo zmywać, podłogę gładką bez szczelin z materiału nieprzepuszczalnego i odpowiednie urządzenia wentylacyjne.

(2) Kuchnia jest przeznaczona wyłącznie do przygotowywania potraw. Korzystanie z niej dla innych celów, a w szczególności zamieszkiwanie w niej, spanie lub przechowywanie w niej przedmiotów nie przeznaczonych dla użytku kuchennego jest wzbronione.

(3) Mycie naczyń, obieranie jarzyn i inne czynności przygotowawcze mogące wpłynąć ujemnie na czystość gotowych potraw powinny z zasady odbywać się w oddzielnych pomieszczeniach, a w każdym razie zdala od miejsca ostatecznego sporządzania potraw.

(4) Dla użytku pracowników powinna być umywalnia z bieżącą wodą, mydłem i czystymi ręcznikami oraz szafy do przechowywania wierzchniej odzieży i fartuchów (kurtek).

§ 9. (1) Artykuły żywności i gotowe potrawy powinny być odpowiednio przechowywane w oddzielnym, widnym i dobrze przewietrzanym pomieszczeniu. Artykuły żywności łatwo ulegające zepsuciu powinny być przechowywane w miejscu chłodnym. Trzymanie wprost na lodzie artykułów żywności przeznaczonych do bezpośredniego spożycia jest wzbronione.

(2) W ciepłej porze roku okna w kuchniach i pomieszczeniach przeznaczonych do przechowywania artykułów żywności powinny być zaopatrzone w siatki zabezpieczające od much.

§ 10. (1) Pracownicy zatrudnieni w zakładach wymienionych w § 1 powinni być w czasie pracy czysto ubrani i mieć czyste ręce; pracownicy zatrudnieni w kuchniach powinni nadto nosić czyste białe fartuchy lub kurtki sięgające pod szyję, na głowie zaś białe czapki.

(2) W zakładach tych przy sprzedaży, usłudze, przyrządzaniu i zmywaniu mogą być zatrudniane tylko osoby, które nie są dotknięte jedną z chorób wymienionych w art. 2 pkt. 1—14 i 16—29 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198), ani chorobą weneryczną w stanie ostrym, zaraźliwą lub widoczną i odrażającą chorobę skórną; osoby wymienione przed przystąpieniem do pracy przedstawią odpowiednie świadectwo lekarskie. Lekarz urzędowy przy inspekcjach w razie podejrzenia tych osób o jedną z chorób wyżej wymienionych może zażądać od nich złożenia ponownego świadectwa.

§ 11. (1) Każdy zakład wymieniony w § 1 przed otwarciem powinien być poddany szczegółowym oględzinom sanitarnym dla stwierdzenia, czy odpowiada

przepisom niniejszego rozporządzenia.

(2) Nadzór nad zakładami wymienionymi w § 1 należy do powiatowych władz administracji ogólnej.

(3) Jeżeli zakład nie jest dostosowany do wymagań rozporządzenia niniejszego, władza nadzorcza zażąda usunięcia braków w terminie przez nią określonym, a po bezskutecznym upływie tego terminu może zakład zamknąć do czasu ich usunięcia; władza nadzorcza zaniecha jednak żądania usunięcia takich braków, które ze względu na szczególne warunki zakładu nie mają większego znaczenia, a usunięcie ich byłoby połączone ze zbyt wielkimi trudnościami lub kosztami.

§ 12. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego stosuje się również w tych przypadkach, gdy zakład wymieniony w § 1 stanowi część składową hotelu, pensjonatu itp.

(2) Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą przepisy §§ 39—42 i § 44 ust. 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 19 listopada 1923 r. w przedmiocie przepisów sanitarnych dla uzdrowisk posiadających charakter użyteczności publicznej (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 1016) oraz §§ 6, 7 i 8 ust. (2) rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 1 lipca 1935 r. w sprawie przepisów sanitarnych dla hoteli, pokojów umeblowanych i pensjonatów (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 352).

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie dni 30 od dnia ogłoszenia.

Państwo otoczy szczególną opieką przedsiębiorstwa dochodowe.

Doniosłe oświadczenie wicepremiera Kwiatkowskiego

Prasa ogłasza szczegóły, dotyczące herbatki z dyskusją na tematy gospodarcze u wicepremiera inż Kwiatkowskiego.

Jak wiadomo, na herbatkę tę **zaproszonych było około 40 osób wybitnych przedstawicieli życia gospodarczego**; przyjęcie to miało **charakter zamknięty**.

Należy zauważyć, że w zagajeniu dyskusji, jaka toczyła się pod przewodnictwem wybitnego uczonego krakowskiego prof. **A. Krzyżanowskiego**, w czasie herbatki **p. wicepremier Kwiatkowski podkreślił potrzebę ściślejszego kontaktu z przedstawicielami aktywnej pracy gospodarczej w kraju.**

P. wicepremier Kwiatkowski zwrócił uwagę, że przedstawiciele życia gospodarczego mogą mieć ważki głos w życiu państwa, jeżeli zdobędą się na odpowiedni aktywizm. P. wicepremier Kwiatkowski stwierdził, że im bardziej postulaty sfer gospodarczych wynikać będą **ze wspólnej troski o rozwój całego gospodarstwa, tem pełniejsze będą rezultaty tego współdziałania.**

W dalszym ciągu swego przemówienia p. wicepremier zilustrował szeregiem przykładów **postępy konjunktury gospodarczej w Polsce** w ostatnich czasach.

Bardzo ciekawe dane przytoczone zostały o wzroście **rentowności wielu przedsiębiorstw przemysłowych.**

P. wicepremier stwierdził, że **etatyzm przechyla szalę na swą korzyść tylko wówczas, jeżeli po stronie gospodarki prywatnej istnieje bezradność i niedołęstwo.**

Przy tej sposobności p. wicepremier zwrócił uwagę, że tych, **którzy wykazali obecnie znaczniejszy skok w górę w dochodzie, uważa za dzielnych obywateli.**

„**Pragnę** — zaznaczył z naciskiem p. wicepremier Kwiatkowski — **by od strony urzędów skarbowych odczuli oni, że są za osiągnięte dochody przychylnie**

i przyjaźnie traktowani, a minister skarbu jest im wdzięczny za ich rezultat pracy.”

Natomiast specjalne badania będą przeprowadzone odnośnie do tych, którzy wykazali spadek dochodów, gdyż musi być ustalone i wyjaśnione, czy winę za to ponosi polityka rządu, czy niezależna od administracji przedsiębiorstw konjunktura, czy też niedołęstwo administracji.

Kończąc swoje przemówienie, p. wicepremier Kwiatkowski zaznaczył, że apeluje on głośno do swoich współpracowników w dziedzinie skarbowości, ażeby otoczyli oni opieką i atmosferą życzliwości tych, którzy ujawnią większą dochodowość, którzy zatrudnią większą ilość pracowników, którzy podejmą prace inwestycyjne, którzy wypłacą dywidendy swoim akcjonariuszom i będą współdziałali w specjalnych zadaniach gospodarczych państwa, np. w inwestycjach w Gdyni lub w województwach wschodnich.

W dyskusji zasługiwało na uwagę zwłaszcza przemówienie prof. Młynarskiego i prof. Lipińskiego.

Prof. Młynarski stwierdził m. in., że wszyscy są zgodni z tem, że jest lepiej w Polsce, ale nie doszliśmy jeszcze do punktu szczytowego rozwoju. W tej chwili do najważniejszych zadań należy, ażeby uczynić wszystko w tym celu, ażeby tempo przyrostu ludności zostało pogodzone z tempem naszej kapitalizacji.

Prof. Lipiński m. in. zaznaczył, że rządowa polityka cen była słuszną. Zdaniem jego polityka gospodarcza w Polsce jest wynikiem pewnych konieczności, których nie możemy odwrócić.

Dyskusja miała charakter przyjaznej wymiany poglądów i przyczyniła się do wyjaśnienia wielu zagadnień o pierwszorzędnej doniosłości.

Kronika.

NIEWESOŁA STATYSTYKA

Polowa pracowników w Polsce zarabia poniżej 200 zł miesięcznie.

Na ogólną ilość 539.601 osób, opłacających w r. 1936 podatek dochodowy od uposażeń zarabiało miesięcznie w złotych:

do 208 — 290. 808 osób — 54% ogółu pracow.,
od 208 do 300 — 135.632 osób — 25% ogółu pracow.,
od 300 do 500 — 78.214 osób —14,6% ogółu pracow.,
od 500 do 1000 — 27.640 osób — 5,1% ogółu pracow.,
ponad 1000 — 7.307 osób — 1,4% ogółu pracow., ponad 1.600 — 2 osoby.

Należy dodać, że w roku 1929 powyżej 16 tys. zł. miesięcznie zarabiało 11 osób, opłacających podatek dochodowy od uposażeń, ponad 1.000 zł miesięcznie — 17.742 osoby.

P. T. Abonenci „Przeglądu Kupieckiego” oraz Członkowie Krak. Stowarzyszenia Kupców mogą otrzymać zniżki na nowy sezon do kina „Wanda” w Adm. „Przegl. Kupieckiego”.

KOMUNIKAT IZBY PRZEMYSŁOWO- HANDLOW. w Krakowie.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Krakowie, zawiadamia o rozpisaniu szeregu przetargów na dostawy różnych materiałów przez Dyrekcję Okręgową Kolei Państwowych w Poznaniu i Krakowie oraz przez Dyrekcję Okręgu Poczt i Telegrafów w Krakowie.

Bliższe informacje posiada kataster przemysłowy Izby.

Poszukiwane są **firmy** solidne, finansowo silne, któreby mogły się zająć handlem rybami morskimi, solonymi, świeżymi, mrożonymi i wędzonymi w okręgu Izby Przemysłowo-Handlowej krakowskiej.

Z kroniki żałobnej.

Onegdaj zmarł błp. **Jan Berger**, współwłaściciel firmy „Heffner i Berger“ w Krakowie ul. św. Anny.

Błp. Zmarły zdołał sobie zaskarbić dzięki swej rzetelności kupieckiej sympatię i poważanie wśród sfer kupieckich, a dla zalet charakteru i serca zdobył sobie zaufanie i uznanie szerokiego ogółu.

Osieroconej rodzinie błp. Zmarłego wyrażamy nasze serdeczne współczucie i życzymy Jej rychłego ukojenia w tym wielkim bólu.

Prezydium i Wydział
Krak. Stowarzyszenia Kupców

BILANS ROCZNY

Komunalnej Kasy Oszczędności miasta Krakowa

na dzień 31 grudnia 1936 r.

Stan czynny

	Złotych
Kasa i sumy do dyspozycji	1,004.594.43
Kupony od papierów wartościowych	168.624.07
Waluty obce	1.030.31
Papiery wartościowe	5,523.802.41
Lokaty w bankach i kasach oszczędności	228.102.79
Weksle zdyskontowane i pożyczki wekslowe	8,989.004.04
Rachunki bieżące otwartego kredytu	3,287.990.16
Pożyczki terminowe na zastaw pap. wart. i kosztowności	1,689.162.—
„ na skrypty dłużne	8,596.231.—
„ hipoteczne	22,876.885.90
Należności z tyt. układów konwersyjnych na Bank Akceptacyjny	1,361.921.80
Odsetki zaległe	1,210.668.80
Nieruchomości	2,928.618.93
Ruchomości	61.765.50
Różne aktywa	411.541.22
Sumy przechodnie	1.686.60
	58,341.629.96
Depozyty	3,837.172.50
Inkaso	26.054.75
Pokrycie Funduszu Emerytalnego	2,229.895.45
	64,434.752.66

Stan bierny

	Złotych
Fundusz zasobowy	3,922.025.71
„ wyrównawczy	8.491.66
„ amortyzacyjny nieruchomości	161.000.—
Wkłady oszczędnościowe	50,277.846.96
Rachunki czekowe	2,674.138.—
Różne passywa	771 600.10
Sumy przechodnie	339.565.92
Nadwyżka za rok 1936	186.961.61
	58,341.629.96
Różni za depozyty	3,837.172.50
„ „ inkaso	26.054.75
Fundusz Emerytalny	2,229.895.45
	64,434.752.66

Rachunek strat i zysków za rok 1936

Straty

	Złotych
Odsetki wypłacone i dopisane	2,592.648.08
Koszty handlowe i opłaty skarbowe	973.335.21
Adaptacje w nieruchomościach, podatki państw. i gminne oraz administracja	81.898.73
Amortyzacja nieruchomości i ruchomości	52.862.82
Odpisy: a) reszta zaliczki udzielonej na wykończenie domów Funduszu Emerytalnego pracowników Kasy	200.000.—
b) reszta zaliczki udzielonej na budowę Muzeum Narodowego w Krakowie	160.000.—
c) wierzytelności wątpliwe	89.995.84
Różnice kursowe na papierach wartościowych	1,013.136.54
Odsetki zaległe z dniem 31 grudnia 1935	1,687.431.13
Różne rozchody	260.100.07
Nadwyżka za rok 1936	186.961.61
	7,298.370.03

Zyski

	Złotych
Odsetki i prowizje pobrane	4,437.940.87
Dochody z nieruchomości	71.828.74
Odzyskane wierzytelności wątpliwe	3.583.17
Odsetki zaległe z dniem 31 grudnia 1936	1,210.668.80
Z funduszu wyrównawczego na pokrycie różnic kursowych na papierach wartościowych	1,013.136.54
Różne dochody	561.211.91
	7,298.370.03

Naczelnik rachunkowości:
(-) *Prokurent Marian Dreszer*

Dyrekcja Komunalnej Kasy Oszczędności m. Krakowa:
(-) Józef Dorawski (-) Dr. Roman Bogdani (-) Zygmunt Józefczyk
(-) Dr. Józef Muczkowski (-) Inż. Karol Rolle (-) Dr. Stanisł. Chodorowski

Komisja Rewizyjna:
(-) *Dr. Kazimierz Kumaniecki* (-) *Stefan Czerwieniec*
(-) *Dr. Bolesław Czuchajowski* (-) *Dr. Julian Nowak* (-) *Rudolf Żak*

OBOWIĄZEK ODSTĘPOWANIA BANKOM DEWIZOWYM DEWIZ I WALUT ZAGRANICZNYCH Z EKSPORTU.

Państwowy Instytut Eksportowy przypomina wszystkim eksporterom raków, grzybów, szczeciny, włosia końskiego i jelit, żołądków cielęcych, pierza lub puchu, piór ozdobnych i podobnych artykułów — o obowiązku odstępowania dewiz i walut zagranicznych, otrzymywanych za wywieziony towar bankom dewizowym w myśl dekretu Prezydenta R. P. z dn. 7 maja ub. r. i rozporządzenia wykonawczego ministra Skarbu z 24 lipca ub. r. Obowiązkowi temu podlegają również eksporterzy, wysyłający zagranicę drobne ilości wymienionych artykułów w przesyłkach, nie przekraczających wartości zł. 50, gdyż zwolnienie od konieczności uzyskania zaświadczeń walutowych, nie zwalnia od obowiązku odprowadzenia dewiz, uzyskanych z eksportu, do Banku Dewizowego. Instytut zwraca uwagę, że inspektorat dewizowy będzie kontrolował, czy obowiązek ten został przez poszczególnych eksporterów spełniony.

ZWOLNIENIE OD OPŁAT SKARG NA DZIAŁALNOŚĆ URZĘDÓW.

Sprawę powyższą unormował okólnik Nr. 71. Prezydium Rady Ministrów (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 2/1937, poz. 21). Czytamy w tym okólniku: „Nie może mieć miejsce pociąganie osób wnoszących uzasadnione skargi i zażalenia na działalność urzędów i urzędników do ponoszenia kosztów postępowania. Załatwianie tego rodzaju skarg i zażaleń leży przedewszystkiem w interesie publicznym. Stąd koszty postępowania w szególności również koszty doręczania pism związanych z załatwieniem nie ma ponosić wnoszący, lecz władze względnie osoby winne wykroczeń służbowych (§29 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 października 1932 r., Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 780).

O ZALEGŁOŚCIACH PODATKOWYCH.

W związku z rozporządzeniem min. skarbu z dn. 18 marca 1937 o uiszczaniu należności podatkowych papierami wartościowymi min. skarbu wyjaśnia, iż umorzenie całości lub części odsetek od zaległości podatkowych nie pozbawia płatnika prawa uiszczenia tych zaległości papierami wartościowymi w granicach zakreślonych powołanym rozporządzeniem.

O WYMIARZE PODATKU LOKALOWEGO.

Powstała kwestja czy urząd skarbowy może uznać dwa lokale złożone z 2 pokojów z kuchnią każdy za jeden większy lokal na tej podstawie, że mieszkania te są połączone drzwiami i wymierzyć w związku z tym podatek lokalowy w skali 12 proc. zamiast jak dotychczas 8 proc. Wyjaśnia się w tej sprawie, iż o ile dwa mieszkania posiadają odrębne numery porządkowe i zajęte są przez różnych lokatorów głównych, przy czym każde z tych mieszkań stanowi całość samą w sobie (co wynika z faktu, że każdy lokal ma oddzielną kuchnię) to istnienie drzwi łączących te mieszkania nie uzasadnia uznania ich za jeden lokal. W wypadku podwyższenia wymiaru należy odwołać się do izby skarbowej żądając powołania biegłego dla oceny spornych okoliczności.

ODRACZANIE, ROZKŁADANIE NA RATY I UMARZANIE ZALEGŁOŚCI PODATKOWYCH.

Ministerstwo Skarbu upoważniło Izby skarbowe (Wydział Skarbowy Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego) oraz urzędy skarbowe do odraczania, rozkładania na raty i umarzania zaległości w podatku majątkowym, podatku od placów budowlanych oraz nadzwyczajnej daninie majątkowej, jak również w odsetkach od tych zaległości. Zakres tego upoważnienia określony jest przepisami tego okólnika z dnia 18 maja b. r. L. D. V. 5165/37 (Dziennik Urz. Min. Skarbu Nr. 14 poz 464), oraz rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej.

W myśl powołanych przepisów Izba Skarbowa jest władna:

rozkładać na raty spłatę należności podatkowych i grzywien do kwoty 100 tys. złotych bez ograniczenia czasu, do kwoty zaś 250 tys. zł. na okres czasu nieprzekraczający trzech lat;

odraczać należności podatkowe i grzywny do kwoty 250 tys. zł. na okres czasu nie przekraczający 12 miesięcy;

umarzać poszczególnym płatnikom w ciągu tego samego okresu budżetowego: 1) zaległości lub części zaległości w podatkach i grzywnach do kwoty 25 tys. zł., 2) w całości lub części narosłe odsetki oraz odsetki ulgowe od zaległości — bez względu na ich wysokość.

Urząd Skarbowy jest władny:

rozkładać na raty spłatę należności podatkowych i grzywien do kwoty 25 tys. zł. — na okres czasu nie przekraczający dwóch lat, do kwoty zaś 50 tys. zł. najwyżej na 1 rok;

odraczać płatność należności podatkowych i grzywien do kwoty 50 tys. zł. najwyżej na przeciąg 6-ciu miesięcy.

Umarzać poszczególnym płatnikom w ciągu tego samego okresu budżetowego: 1) zaległości lub części zaległości w podatkach i grzywnach do kwoty 500 zł., 2) w całości lub części narosłe odsetki tudzież odsetki ulgowe do wysokości 500 zł. (Dz. Ust. R. P. Nr. 35 poz. 270/G. S. I.).

JAK KASOWAĆ ZNACZKI STEMPLOWE.

Okólnikiem L. D. 43841/5/37 Ministerstwo Skarbu wydało obszerne wyjaśnienie w sprawie kasowania przez strony i urzędników znaczków stemplowych na podaniach i świadectwach urzędowych. Ministerstwo Skarbu podkreśliło, iż znaczki stemplowe na podaniach, nie powinny być kasowane przez samą stronę, bo mogłoby to utrudnić rozpoznanie, jak wyglądał znaczek przed kasowaniem. Dopuszczalne jest natomiast dziurkowanie znaczków stemplowych po ich nabyciu, a przed ich naklejeniem w ten sposób, że szeregi dziurek tworzą litery względnie inicjały firmy. O ile jednak strona wnosząca podanie, skasowała znaczek, **to fakt skasowania sam przez się nie uzasadnia** kwestjonowania takiego znaczka dopiero w przypadku uzasadnionego podejrzenia, że znaczek jest podrobiony, przerobiony lub nosi ślady poprzedniego skasowania, Urząd Skarbowy obowiązany jest przesłać ten znaczek do ekspertyzy, od której wyników zależy dalsze postępowanie.

3 PROC. BONY SKARBOWE NA ZAMIANĘ KUPONÓW POŻ. DOLAROWYCH.

Dziennik Ustaw z dnia 18 bm. przynosi rozporządzenie ministra skarbu **o wypuszczeniu 3 proc. bonów skarbu państwa** oraz warunki zamiany kuponów od wypuszczonych w walutach obcych papierów emisyjnych, państwowych i samorządowych.

Z dniem 1 lipca r. b. wypuszcza się 3 proc. bony skarbu państwa **na okaziciela**, przeznaczone na zamianę kuponów od następujących pożyczek, 7 proc. dolarowej śląskiej i 7 proc. dolarowej warszawskiej.

Wysokość emisji bonów zostanie ustalona po zakończeniu zamiany. Bony wypuszcza się w odcinkach pełnych **po 100, 500 i 1.000 złotych** oraz w odcinkach ułamkowych **na kwoty poniżej 100 złotych.** Wymianę odcinków ułamkowych na odcinki pełne będzie przeprowadzał urząd długów państwa. Rozporządzenie Ministra Skarbu wchodzi w życie z dn. ogłoszenia.

JAK ZMNIEJSZYŁA SIĘ LICZBA PODATNIKÓW W OKRESIE KRYZYSU.

Analizując w obszernym artykule wpływ z podatku dochodowego, tyg. „Polska Gospodarcza" (zeszyt 24 z dnia 12 bm.), podaje m. in., że **w dziale dochodów fundowanych** liczba płatników spadła z 653.423 w roku 1929 (a więc odnoszącego się do najwyższego ożywienia gospodarczego) do 416.186 w r. 1935), a więc odnoszącego się do okresu silnego napięcia kryzysu). Spadek więc wyniósł **36.3 proc.**, przyczem był **najsilniejszy w grupach wyższych dochodów.**

Jeszcze silniejszy niż spadek liczby płatników był **spadek wpływów podatkowych.** Wymiar podatku 1935 r. w stosunku do 1929 r. spadł z 357 do 151 mil. zł., **a więc o 57.9 proc.**

Spadek **w grupie dochodów powyżej 200 tys. zł.** rocznie wyniósł **67.5 proc.**, w grupie dochodów od 12 do 24 tys. zł. rocznie wyniósł 49.7 proc. i w grupie **dochodów najniższych — od 1.500 do 2.600 — stanowił tylko 29.6 proc.**

Zestawienie kwoty wymierzonego podatku z liczbą płatników wykazuje, że **52 proc. płatników**, należących do grupy posiadającej dochody od 1.500 do 2.600zł. **wpłaca 7.1 proc. ogólnej kwoty wymierzonego podatku.**

CZY WŁADZE SKARBOWE OBOWIĄZANE SĄ PRZY WYMIARZE PODATKU DOCHODOWEGO, STOSOWAĆ SIĘ DO NORM ŚREDNIEJ ZYSKOWN.

Na ciekawe to pytanie, obchodzące ogół rzemiosła, dał odpowiedź Najwyższy Trybunał Administracyjny w wyroku z dnia 7 kwietnia 1937 r. Nr. rej. 5545/35. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 13 z 1937 roku).

Sprawa dotyczyła płatnika, któremu władza wymiarowa wymierzyła podatek dochodowy, biorąc za podstawę jego obrót i 12% zyskowności, gdy dla jego zawodu norma średniej zyskowności wynosiła (wg. okólnika Izby Skarbowej) 6%.

Władza wymiarowa podwyższenie stopy zyskowności do 12% motywowała tem, że:

1) przedsiębiorstwo płatnika ma wyrobioną klientelę;

2) obrót w następnych latach wzrósł do 100%;

3) wyjątkowo dobra koniunktura wynika z ogólnego położenia płatnika.

Najwyższy Trybunał Administracyjny zaś, rozpatrując powyższe motywy władzy wymiarowej orzekł, że:

1) rzecz oczywista, że normalne przedsiębiorstwo handlowe ma klientelę wyrobioną;

2) stosunki przedsiębiorstwa lat następnych nie mogą świadczyć ani na korzyść, ani na niekorzyść płatnika, gdyż każdy rok operacyjny stanowi odrębną całość dla podatku.

Z tych względów Najwyższy Trybunał Administracyjny doszedł do wniosku, że zastosowanie przez władzę wymiarową wyższej stopy zyskowności niż była przewidziana, nie miało w aktach usprawiedliwienia.

Wydawca za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. N. Józef Haller.
Drukarnia Józefa Fischera, Kraków Grodzka 62. — Telefon 104-12.